



ՍիաՄանթո

Որդին իր հօրը

«Հա՛յր իմ, դեռ մինչեւ ո՞ր արեգակն ես՝ քու որդիդ, քեզ անծանօթ,
Եւ դուն իբրեւ օտարական պիտի ապրինք...:
Եւ քու արհունդ երականերուս մէջ թո՛ղ եռայ,
Թո՛ղ աշքերուս մէջն ես մինչեւ այսօր ցոլացնեմ
Յիշատակն աշքերուդ,
Թո՛ղ իմ սիրտս քու սիրոյդ համար ողողուի...:
Թո՛ղ հասակս սկսի քու հասակիդ յար ու նման
Պարմանիի պայծառութեամբս ուռճանալ...:
Թո՛ղ երագներս քեզմով լեցուին,
Թո՛ղ իմ միտքս իր թելերովն, վայրապար,
Թո՛ղ առնէ, իր ստեղծիչը որոնելու...
Այս ամէնը ցնորքներ են ինծի համար,
Մինչեւ որ քու շրթունքներդ հայրական
Չի մօտենա՛ն, իրենց հուրովն, այս ճակատս սպիտակ,
Չի մօտենա՛ն այս ճակատս երագիս մէջ համբուրելու:

Հա՛յր իմ, ես այն ճիւղն եմ գօրաւոր, դալարագեղ այն ծառին,
Որ յոգնութեանդ օրերուն քու նեցուկդ պիտի ըլլայ...:

Ես այն ջուրն եմ, հպարտութեան ապառաժէն դո՛ւրս ցայտող,
Որ ծարաւիդ ժամանակ
Բաժակներուդ աղամանդէն պիտի յորդի՛...
Ես փեթակիդ այն ժիրաժիր մեղո՛ւն եմ,

Որ դառնութեան օրերուդ

Պնակիդ մէջ իր ոսկեղէն մեղրը պիտի հիւթէ...

Ես դալարի՛քդ եմ, ծաղկաստա՛նդ եմ, քու այգի՛դ եմ...:

Ես այն վայրն եմ, ուր յոգնած հայր մը պէտք է հանգչի...:

Ես այն լարն եմ տիեզերքի այն տափղին,

Որ միմիայն որդին գիտէ իր հօրն համար հնչեցնել...:

Ես Ովասիսդ եմ, հովանիդ եմ արեւին տակ,

Ես արեգա՛կդ եմ քու յոյգերու կամ մրրկի օրերուդ...:

Ես էութիւնդ եմ եւ սկիզբն եմ քու վախճանիդ,

Իմ մէջն է որ դուն ինքդ՝ կեանքէդ յետոյ, պիտի ապրիս...:

Ի՛նչ առհասութիւն, ի՛նչ խորհուրդ, ի՛նչ գաղտնիք...:

Ինծի ըսին, թէ աչքերուս մէջ քու կերպարանքդ կ'արտացոլայ...

Եւ բիբերուս մէջն ես քու դեմքդ նշխարներո՛ւ պէս կը պահեմ,

Բայց չե՛մ ուզեր իմ կարօտէս արցունքներովս պղտորել գայն,

Մինչեւ որ քե՛զ գրկելով՝ իմ սարսուռէս չարտասուեմ...»: